periode 1924—1929 het aantal arbeiders 50 % groter moet zijn dan tussen 1901 en 1913 (blz. 182). De kieswet van 1850 kent het kiesrecht niet toe aan mannen van 25 jaar en ouder, maar aan die van 23 jaar en ouder, die aan bepaalde kwalificaties voldoen. (Staatsblad 1850, no. 37, art. 2, lid 2). Het percentage kiesgerechtigden op de hele bevolking is in 1880 niet 3½ %, maar 3,05 % en het percentage kiesgerechtigde mannen boven 23 jaar is niet 13 %, maar 12,3 % (blz. 90). De census m.b.t. de grondbelasting sinds 1887 is niet f 12,—, maar f 10,— (Grondwet 1887, additionele artikelen VIII, lid b, Staatsblad 1887, no. 212). De daarop volgende grote wijziging van ons kiesstelsel is van 1896 en niet van 1897 (Staatsblad 1896, no. 154). Ik wil mij hier niet verdiepen in de juistheid of billijkheid van ons kiesstelsel in de negentiende eeuw; er moet echter wel opgemerkt worden dat men een eenzijdig beeld geeft indien men alleen de percentages van de kiezers voor de Kamer vermeldt; in hetzelfde jaar 1880 was 5,05 % van de gehele bevolking kiesgerechtigd voor de gemeenteraden; dit was 20,1 % van de mannen boven 23 jaar.

JOH. DE VRIES.

RECTIFICATIE

In mijn in de aprilaflevering verschenen bespreking van de uitgave ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de Nederlandse Spaarbankbond heb ik gezegd:

„... is de propaganda in een „Speciale Stichting Spaarpropaganda” ondergebracht toen de Spaarraad opgericht was....”.

Deze passage wordt door de heer S. Gerkema, directeur der Stichting „Spaarpropaganda”, aangevochten en ik moet hem gelijk geven. De Nationale Spaarraad werd op 12 mei 1948 geïnstalleerd en toonde eerst in het latere deel van het jaar resultaten, terwijl de Stichting Spaarpropaganda, die inderdaad slechts zeer kort tevoren was geïnstalleerd (6 april 1948), als een voortzetting van het vele propagandawerk van de Propagandacommissie van de Bond en van de Bondspropagandist voor het jeugdsparen, aan een door de meer actieve spaarbanken lang gekoesterde wens beantwoordde. Bij het geven van het voorbeeld kwam bij mij de herinnering naar boven, dat er door de op handen zijnde oprichting van de Spaarraad wel enigszins grotere belangstelling voor deze collectieve regeling in de vorm van de Stichting Spaarpropaganda getoond werd, dan gewoonlijk voor collectieve regelingen het geval is geweest, maar ik moet erkennen, dat dit niet de reden is geweest van de evolutie van Bondscommissie tot zelfstandige stichting.

J. F. H. BOSCH.